

NIEUWS

INTERVIEW

CHEE-HAN EN REZA MAKEN INCLUSIEVE KINDERBOEKEN: 'ER WAREN NOG GEEN KINDERBOEKEN MET NIET-STEREOTYPE AZIATEN ERIN'

13.07.2022 | 17:43 UUR | DAPHNE KEISLAIR

Chee-Han en Reza schrijven kinderboeken met een groot maatschappelijk doel. “En dat is om de maatschappij inclusiever te laten denken. Als Aziatische Nederlanders hadden we zelf geen rolmodellen toen we opgroeiden. En dat wilde ik wel voor mijn kinderen.”

Chee-Han en haar man Reza hebben inmiddels twee [kinderboeken](#) geschreven: *Waar is mijn Noedelsoep?!?* en *Gebakken rijst met van alles en nog wat!!!* en de derde van hun trilogie moet nog uitkomen.

KINDERBOEKEN

Chee-Han en Reza schrijven kinderverhalen waarin het hoofdpersonage van Aziatische afkomst is, maar vooral niet als stereotype wordt afgebeeld. In *Waar is mijn Noedelsoep?!?* zit het hoofdpersoon Sam-Ming in een gemêleerde klas met kindjes van onder andere Griekse, Turkse en Surinaamse afkomst. Hij houdt ‘net als iedere gewone Nederlandse kleuter’ van lekker eten. Via zijn klasgenoten maakt hij kennis met gerechten uit verschillende landen en culturen.

In het tweede [boekje](#) *Gebakken Rijst met van alles en nog wat!!!* staat ditmaal het samen koken centraal, alleen mist de rijst. Dus die gaan ze zoeken en zodoende komen de kinderen langs een Marokkaanse minimarkt, een kaasboer en een Indische toko. Deze keer is een meisje de hoofdpersoon en het bijzondere is dat zij van gemengde afkomst is: namelijk Ghanees en Maleisisch.

van gemengde Indische, Indonesische en Indiase afkomst. Ze zijn allebei in Nederland geboren en getogen, maar misten door hun afkomst de rolmodellen in de media. “Het zat niet in de boeken, niet in de films of op tv. Het was echt een gemis. En wat je niet ziet, dat kun je niet worden. En dat limiteert je in je ontwikkeling. Daar kom je pas later achter. Ik wilde dat wel voor onze jongens.”

Chee-Han en Reza hebben twee zoontjes van drie en acht jaar. “Ik kon alleen geen enkel boek vinden waarin een Aziatisch Nederlands jongetje de hoofdpersoon was. En de boeken die ik wel kon vinden waren discriminerend en stigmatiserend. Exotisch, met spleet oogjes en een gele huid. Heel erg overdreven en stereotype. We werden echt als ‘de ander’ weggezet. En zo zijn wij niet.”

Chee-Han groeide op in Twente. Een regio met heel weinig minderheden. “Ik was een van de weinige Aziaten en dan word je anders behandeld. En als ik een boek had gehad waarin ik mezelf had kunnen zien, dan had ik mezelf als minder gek gezien. Dan had ik een gevoel van *belonging* gehad. En dat wilde ik wel voor mijn kinderen. Want ook zij horen bij Nederland.”

INCLUSIVITEIT

Met hun boeken hopen ze dat de maatschappij wat inclusiever wordt. “Zo hopen we door verhalen te vertellen dat we [discriminatie](#) tegengaan. Vanuit een positief perspectief. Dat is ook wat minder gedwongen. Ouders zijn vaak bang om daarover te praten. Dit is een gemakkelijke manier om op verschillende manieren hierover te praten. Eten verbindt. Het is een laagdrempelige manier om iemands cultuur te leren kennen. En iedereen heeft een mening over eten. Je vindt het lekker of niet lekker.”

En het feit dat de verhalen ook over eten gaan heeft een heel positief effect op de kinderen die het lezen, vertelt Chee-Han. “In onze omgeving zijn ze heel blij met het boek. Kinderen gaan door onze boekjes nieuwe dingen proeven. Nu herkennen ze het als ze Chinees en Japans gaan eten. Of als ze bij de Marokkaanse bakker komen en dan briwat zien liggen, dan komt het bekend voor. Het stimuleert eetgedrag bij kinderen en dat was ook de bedoeling.

Daarnaast gaat het *foodshaming* tegen. Ik nam wel eens een klasgenootje mee naar huis en dan was het van: ‘Wat eet jij nou?’ Terwijl, dat eten is niet vies; ze kennen het alleen niet. En met onze boekjes kaarten we op een positieve manier nieuwe gerechten aan. Ik geef mijn zoon ook vaak warm eten mee. Hij is geen broodeter. Dus geef ik hem rijst mee. Dat is net zo gezond.”

REACTIES

De reacties op de boeken zijn heel positief. “Het is het eerste boek met een hoofdpersoon van Aziatische afkomst erin. Iedereen ontvangt onze boeken heel warm. Vooral ouders met een Aziatische achtergrond vinden het leuk, omdat ze hun ‘eigen’ eten herkennen en dat weer het gevoel van ‘belonging’ stimuleert. Maar ook witte ouders vinden onze boeken leuk. Ook omdat het over eten gaat, maar dit onderwerp zie je nog niet zoveel terug in het kinderboekenlandschap.

En het gaat over diversiteit. In het eerste boekje zit ook een meisje in een rolstoel. In het tweede boekje is er ook een jongetje dat slechthorend is. We proberen het breed te trekken. En de reacties zijn zo positief. Dat geeft ons de kracht om weer verder te gaan.”

Dat belooft wat voor de toekomst. Zo zijn er scholen die het zelfs in hun lespakket opnemen. Zijn ze bezig met het vertalen van een Amerikaans kinderboek genaamd *Eyes that kiss in the corners*. En zijn er zelfs geluiden dat er van hun eigen kinderboeken misschien zelfs een kinderserie komt. “Maar daar kan zo twee jaar overheen gaan. Het is zo spannend en leuk. En ik wil er zo graag meer over vertellen, maar helaas, dat mag niet.”

Het beste van LINDA.nl direct in je mail? [Meld je aan](#) voor onze nieuwsbrief.
